

14 FEB. 1984

Nørre Allé 49, 2200 København N

feb.-mar. 84

nr. 1 31. årg.

AAW

Et blad for
lesbiske og
bøsse

Børn:
barn af lesbisk.
farmand og bøsse.
retsstilling.
lesbisk mor.

200002458089

0105 - 3302

Universitetsbiblioteket, 2. afd.

vinde blæse gennem Europa ved tidligere lejligheder (filmen viser indledningsvis klip fra krisen i Ungarn) og politisk bevidste nok til at vide, at musik, solidaritet og humor er en bedre cocktail end Molotov'er eller spleen blandet op med sort realisme.

Det er en konsekvent og altfavnende utopi, der stables på benene med genoplivelsen af gruppen »Rocking Silver«, hvor musikken forener både socialt og privat: Den småborgerlige hustru ser sin parcelhusidyl forsvinde og bliver sanger i gruppen. Den konservatoriemodne datter skrider fra optagelsesprøvens autoritære ritual og griber harmonikaen for at være med. Klaverspillerens bøsseven spiller med på saxofon og Frank's (Erik Clausen) kritiske søn mixer lyden, mens sangen om arbejdskammeraten, der blev dræbt under en blokade, fejrer ud over menneskemasserne på havnefronten.

To bøsser i bandet

Når filmen skal omtales her, er det fordi den ofrer et mindre kapitel på, at den ene af gruppens medlemmer spillet af Hans Frellesvig viser sig at være og leve som bøsse. Filmen igennem tegner han et meget stilfærdigt portræt af den noble, lidt konfliktsky og pæne fyr, der går stille med dørene. Han er ikke den, der får latteren til at bølge i det lille tætpakkede lokale i kælderen under Paladsteatret. Og det kan naturligvis være progressivt nok i forhold til dansk folkekomedies normalstandard. Men det havde været nok så befriende – og frigørende – hvis det var sket og især, hvis han havde haft latteren på sin side. Det er naturligvis op til Clausen og Petersen at score de fleste points i så henseende, men de er heller ikke bange for at udløse deres figurers mandschauvinisme, som fx i den scene, hvor gruppen endelig er blevet inviteret hjem til den inkarnerede ungkarl og bliver konfronteret med hans ven, jazzmusiker og cand.mag. i historie. Klicheen er – her som de fleste steder i filmen – fremme, og hjemmet er da også smagfuldt på en tilpas bøsset måde, såvel som serveringen, ja, lige til pufærmskjorterne fra Skjortegalleriet. Det er Leif Sylvester Petersen, der som den følelsessky havnearbejder, der vil skrive en sang om sin døde kammerat, men ikke kan, må lægge krop til et par beroligende bøssehænder på sine skuldre og give manden-på-gulvets homofobi for fuld udblæsning, for bagefter at komme lusken med det »undskyld«, der atter svejser gruppen sammen og supplerer den med en bøsse på sax.

At vi som bøsser spiller med i Clausen og Petersens humørfyldte og socialistiske solidaritetsorkester er da dejligt nok og vel egentlig også på tide. Et glædeligt tøbrud i en kold tid. Soloerne og de mere nuancerede personetegninger må der nok kysægte og krampefri bøsser til at designe. □

Dameblad

for bøsser

Af Kurt Overaa

Her i forsommeren besluttede Revolt Press at nedlægge sit flagskib Revolt, og istedet satse på det nye Magasin Gay (MG). Linien er klar: fra at være et ret så seriøst bøssepolitisk blad med lidt hel- eller halvpornografiske »salgsargumenter« mente man tiden var inde til at lave et »helseriøst« blad. Det er nu kommet i 3 eksemplarer (anmeldelsen er baseret på november-nummeret) og resultatet er flot.

Det er delvis i farver og både lay-out og trykning er simpelt hen bare perfekt, helt på højde med de bedste udenlandske forbilleder. Jeg synes nok, farvesiderne kunne være udnyttet til noget bedre end f.eks. reklamer, men pyt, flotte er de i hvert fald.

Jovist er det en fryd at holde MG i hånden, men desværre blev jeg temmelig deprimeret af at læse det, og det er vel trods alt meningen med at udgive et tidsskrift. For hvad skal vi med Alt for Damerne for bøsser? Redaktionen mener åbenbart vi har et udækket behov for et bøsseblad, der er så pænt, at man kan have det liggende fremme, når ens gamle mor kommer på besøg. Nå nej forresten, det er slet ikke et bøsseblad. Det er et blad for bøsser OG lesbiske. Det er nu ikke til at se det, hvis man ikke

lige ved det. Der er ikke meget lesbisk stof bortset fra en artikel om en af de herlige lesbiske personligheder i Stockholm (bladets bedste artikel) og midtersidene med tegninger af noget redaktionen hævder er forlaget Allers lesbiske drømme fra 1899. Jeg tror nu det er MG's redaktion, der drømmer.

Vi kommer ellers langt omkring. Hovedartiklerne er fra Paris og New York, der er også en novelle fra Chile og en artikel om et par forsvundne journalister i El Salvador, som dog dukker op igen. Grunden til at vi skal have det at vide er vistnok, at den ene er bøsse, det fremgår dog ikke klart af artiklen.

Men så kommer efter min mening nummerets clou. Et interview med en ægte bøsselege, der til og med er specialist i kønssygdomme, og hvad skal han udtale sig om – om ikke AIDS. Artiklen hedder »Ny Gaymoral uden Moralisme – Legen er Slut«. Damebladsstilen er helt klar:

»Vi møder Geo på Tim Bistro i Stockholm, en café der er populær blandt homoseksuelle. Geo er lidt under middelhøjde, har kraftige underarme, kortklippet hår og studset overskæg. Han ser alt i alt ud som en rigtig San Francisco-

bøsse. Han ser træt ud efter en arbejdsdag, som i dag blev på 14 timer. Alligevel virker han frisk og velplejet og raffineret klædt på.«

Hvabehar? Ja, det var lige til at grine af, hvis ikke hele artiklen oses af selvundertrykkelse og netop den nymoralisme, som overskriften tager forbehold overfor. Geo's ekspertråd er klart: Saunaerne skal lukkes, vi skal leve i et fast parforhold, og så skal svenskerne købe et hus ligesom F-48 i Danmark, så vil AIDS-truslen forsvinde af sig selv. Det paradoksale er, at han gør skabsbøsserne til de skyldige, det er dem, der spreder smitten på saunaerne. Mig bekendt er det de åbne bøsser med et ret så aktivt seksualliv, der tilhører risikogruppen og ikke skabsbøsserne der nogle enkelte gange om året sniger sig ud på saunaerne. Og mørkerummene, mørkerummene, ja dem må man i hvert tilfælde lukke. Jeg har nu aldrig forstået hvorfor kønssygdomme eller AIDS bliver mere smitsomt i mørke. Den gode læge har skam tidligere også levet det vilde liv i saunaernes mørke rum, men er heldigvis blevet klogere – han har måske fundet sit faste parforhold –. Da fanden blev gammel, gik han

som bekendt i kloster.

Nok om det. Resten af bladet er en skønsm blanding af lidt historisk, lidt litterært, artiklen om berømmelsen, som i virkeligheden er bøsse, mangler heller ikke.

Endelig er der en syndflod af sladderstof som ikke lader et hvilket som helst dameblad noget efter. 90% af det er ikke det fjerneste bøsserellevante, for slet ikke at tale om de lesbiske. Hvad rager det homoseksuelle at Joan Crawford var en dårlig mor, eller at en eller anden herre ved navn Mel Gibson opholder sig på Tahiti i øjeblikket?

Jo, man kan roligt lade det ligge fremme, hvis et eller andet bornert familiemedlem skulle komme på besøg. Hvis en af ens mere bøssepoltiske venner skulle komme forbi, vil man dog nok gøre klogt i at gemme det under pornohæfterne. Selv har jeg indtil videre klaret frisag ved rødmende at forklare, at det var et anmeldereksemplar.

Der er ingen tvivl om at pænheden er vigtig for udgiverne. En bekymret læser skriver i et indlæg, at han er bekymret ved sprogbugen i kontaktannoncerne (der har åbenbart i et tidligere nummer sneget sig en røv eller en pik ind i teksten), men redaktionen kan heldigvis berolige ham:

»Når homoseksuelle hindres i at få kontakt, er det ikke godt, at vi selv skaber hindringer, men som vi sagde i MG nr. 2: Hver ting til sin tid. I blade som Killen (et pornoblad udgivet af Revolt Press, min anm.) er der mulighed for at sige præcis, hvad man vil i det sprog, man selv vælger.«

Det er ikke hver dag, vi får et nyt homoseksuelt tidsskrift her i Norden, og det er ærgerligt, ikke at kunne sige noget mere pænt om det, når det endelig sker. Jeg synes ikke desto mindre, at redaktionen på MG er inde på en meget farlig linie. Man lefter i alt for høj grad for det pæne: se bare, vi er præcis lige så gode som heteroerne. Jeg synes, det er et forræderi mod mere end 10 års bøsse/lesbisk kamp. For vi er ikke som dem, og vores seksualitet, som vi mere eller mindre har været tvunget til at leve ud på en måde, som den autoriserede heteroseksuelle kernefamilie ikke har kunnet goute, er blevet vores bedste våben. Så kom ikke her med et månedsblad, der bomber os tilbage til 50-ernes vi-er-lige-så-gode-som-her moral.

Kære redaktion, vi vil ikke blive homofile igen, vi vil blive ved med at være bøsser og lesbiske. □